

הפליקציו
האחרון

מעמותה
معמותه
mamuta

הפיקניק האחרון
תערוכה/סטודיו פתוח
האקדמיה של העכשווי 2017

נעמי סלייני | יואב פיש | שחף דקל | סיגל יונה | לילך דקל-אבנרי | ליאור פינסקי
| רננה אלדור | שלי רנן קוריס | שיר שושן | סלה-מנקה

סדרת העבודות ב"פיקניק האחרון" כוללת תוצרים סופיים או שלבים שונים
בתהליכי עבודתם של האמנים שהשתתפו בתוכנית הרזידנסי של האקדמיה
של העכשווי על-שם ז'ואו דלגדו בשנת 2017. העבודות אינן מתכתבות זו עם זו
באופן ישיר, אולם הן נוצרו במהלך שיחות, מפגשים וימי לימוד שבהם לקחו חלק
המשתתפים בתוכנית יחד איתנו ועם אורחים.

האקדמיה של העכשווי היא מרחב שיח משותף המפגיש קולות שונים בזמן
ספציפי. האקדמיה שואפת לייצר לימוד מסוג אחר ומרחב יצירה וחשיבה
ביקורתי בנוגע לשדה שבו אנחנו פועלים ולחברה שאנחנו חלק ממנה.

אמזונה מסונוורת

Dazzled Amazon

נעמי סלייני

דיוקן משובש של הפסל הרומי העתיק "האמזונה הפצועה". הבחירה ללכוד את האמזונה, דמות האישה הלוחמת מהמיתולוגיה היוונית, במצב קיים של פציעה ופגיעות כדימוי שלם וסגור היא מקור ההשראה ונקודת המוצא של עבודה זו. לעומת פסלי שיש אחרים מאותה תקופה אשר נותרו פצועים וחסרי גפיים כתוצאה מנזקי הזמן, דמות האישה לוחמת מפוסלת מראש כדמות פצועה ולא שלמה, על אף שהפציעה אינה נראית לעין. העבודה עוסקת בנשיות, במתח שבין עוצמה נשית לבין פגיעות נשית, ומדגישה את ההבדל שבין פגיעות כתכונה לפגיעה כתיאור מצב. האמזונה מנסה להחזיק את המתח שבהוויה הנשית כפי שאני תופסת אותה.

מולה מהדהדות המילים תחת אור בוהק מתוך סדרת העבודות "רואה ומסתנוורת". העבודה פועלת על הקשרים שבין המבט שמנסה לקרוא לבין העין שמסתנוורת, בין קצב ההליכה ולבין קצב הקריאה. המילים שחוזרות על עצמן הן שמובילות את הצופה לאורך המסדרון, הימצאות בין מרחב לינארי ללופ של המשפט שחוזר על עצמו שוב ושוב.

אחד הפירושים האטימולוגיים של המילה אמזונה מארמית הוא אשת ירח. עבורי להיות אמזונה משמע להיות אשת הירח, להיות הירח כדי להיות האישה הלוחמת אשר יוצרת ירח חדש.

ילידת 1987.

חיה ויוצרת ביפו, ישראל.

בוגרת לימודי אמנות במדרשה לאמנות בהצטיינות, 2015.

אמנית רב תחומית, נעה בין פיסול, רישום, סאונד, וידאו ומדיה. יוצרת לרוב בחומר ובאלמנטים א-חומריים כגון סאונד או הקרנה ועוסקת במפגש ביניהם וחוקרת את המנגנונים המפעילים של העבודות. העבודות מושפעות לרוב ממאורעות אקטואליים יום יומיים שיש בהם אלמנטים של מאבק, התקוממות וקריסה ובאופן בו היא עצמה חווה אותם. בעבודותיה עולה עניין רב במציאת נקודות מתח וסכנה, אפשרות למפולת או נפילה בכל רגע, מתוך החללים והאובייקטים ובאמצעות תדרים. כמו כן, ניכר בעבודת עיסוק אינטנסיבי בתכנים תמטים של קריסה, פגיעה והתמוטטות והתגלמותם באסטיקה של כוח. עבודותיה נוצרות לרוב מחומרים עמם היא באה במגע ביומיום באמצעותם היא עוסקת בנושאים עמוקים שבנפש. סלייני נעה בין מחשבה לאינטואיציה ובין השפעתו של החומר עליה והשפעתה עליו.

גבעה Hilltop

מיצב וידאו, בטון
יואב פיש | צלם: אסף עיני

בית משפחתי נמצא ביישוב "יעד" שבצפון הארץ. "יעד" נמצא בתוך שטח ישראל לפי קווי הפסקת האש של '67. בין הגדר של היישוב לבין איזור התעשייה הקטן שלו יש גבעה ועליה ערימות אבנים מרובעות, שרידים של הכפר הערבי "מיעאר". הכפר ננטש או נכבש במלחמת העצמאות על ידי מדינת ישראל. בשנת 1974 הגיע הגרעין המייסד של יישוב "יעד" לגבעה ובין ההריסות של "מיעאר" הניחו חביות מלאות בבטון כדי להניח עליהן מכולות מגורים זמניות. החביות שימשו כדי להפריד את המכולות מהאדמה וליצור שטח מפולס. היום המכולות אינן נמצאות באיזור הכפר ההרוס ורק חביות הבטון נותרו בין הריסות הכפר, גם בשל משקלן וגם בשל העובדה שאין להן ערך כלכלי. יישוב הקבע לא הוקם על ההריסות עצמן אלא לצידן. תושבי היישוב "יעד" לא מרבים לבקר באיזור הכפר ההרוס ומאז פירוק הכפר, והשכונה הזמנית שהוקמה בין ההריסות, אין שום שימוש באיזור ואין שום ניסיון להסדיר את מרחב הכפר ההרוס. "מיעאר" נשאר כאי של זיכרון התחום ב"יעד".

יואב פיש

יליד 1988.

חי ויוצר בירושלים,

בוגר המחלקה לאמנות בבצלאל, תואר ראשון 2016.

יואב מתבונן בפעולות גופניות המגדירות ומייצרות זהות גברית בחברה הישראלית. הוא מתעניין כיצד פעולות ופרקטיקות אלה משתמשות בגוף ככלי למימוש אידיאות. יואב מתבונן בפעולה עד שהיא מתפרקת למרכיביה ומתייתרת, והפירוק הופך אותה לטקס המתקיים לשם עצמו בלבד. העיסוק של יואב בחומר נובע גם הוא מהעניין שלו בגוף. החומר משמש אותו ככלי להנצחה של הפעולה הגופנית, ועבודותיו נותרות גולמיות, חשופות ומינימליסטיות.

yoav.fisch@gmail.com
www.yoavfisch.com

שחף דקל

ניסוי מאפו The Mapo Experiment

מיצב אינטראקטיבי, 2017
שחף דקל וערן הדס

מיצב "ניסוי מאפו" הינו פרויקט / ניסוי חברתי-אמנותי המיועד להאיר ולבחון את מגפת הדיכאון והחרדה בעולם בכלים טכנולוגיים.

הניסוי מתייחס לגשר מאפו בסאול הידוע כ"גשר המוות", מהווה יעד התאבדויות מועדף. דרום קוריאה היא המדינה מספר אחת בעולם במקרי התאבדויות בשנה, עם יותר מ-40 מתאבדים ביום. חברת "סמסונג", המזוהה עם ההצלחה וההאצה הכלכלית של דרום קוריאה, מיתגה מחדש את הגשר כ"גשר החיים". סמסונג לקחה על עצמה למצוא פיתרון לבעיה תוך שימוש באמצעים טכנולוגיים כגון תאורת חיישנים, תמונות של אנשים שמחים וטקסטים בסגנון עוגיית מזל. החברה מנסה לעודד רגש ותקווה אצל אנשים אבדניים על גשר מאפו, שקרסו תחת אותם לחצים שהחברה הטכנולוגית, ההישגית והכלכלית יצרה.

"ניסוי מאפו" מייצר סימולציה למשתתפים בניסוי, ובודק באמצעים טכנולוגיים את מצבם הנפשי ואת מידת היענותם לסייע לאדם במצוקה. זאת תוך שימוש בכלים המצומצמים שעומדים לרשותם, המהדהדים את השפה האנטי-חברתית בעידן הרשתות החברתיות.

בנוסף, "ניסוי מאפו" מאגד שירי פרידה שנוצרו במהלך הניסוי מתוך שיתוף פעולה של אדם ומכונה. כך מתהווה ספר שירת קינה לאלו שבחרים לקפוץ מגשר המוות. השירים מודפסים ומוצגים כעבודת סאונד המלווה את הניסוי בזמן התערוכה.

שחף דקל הינה אמנית רב תחומית. יצירתה עוסקת ברבדים שונים של השפה, המילולית והפיזית, והדרך בה הם באים לידי ביטוי בחוויה האנושית. דקל ניגשת לנושאים אלה מזוויות שונות. מטרתה לספר סיפור בודאוו במינימום אמצעים.

דקל הציגה את עבודתה בין השאר במוזיאון הרצליה, מוזיאון פתח תקווה, מוזיאון טואטל (סיאול, דרום קוריאה), תערוכת יחיד בפרייבורג, גרמניה ועוד. בסדרת הרשת הדוקומנטרית "יוצרים", מזקקת דקל את השפה הייחודית של כל אמן ואמן, הבאים מדיסציפלינות שונות. דקל מתעדת את היוצרים בסביבת העבודה שלהם ומאפשרת לצופים הצצה לתהליך היצירה. הסדרה פעילה ברשת מ-2014 ובמסגרתה הופקו מעל ל-50 סרטים, בסיוע של מפעל הפיס ומשרד החוץ.

sd@meidale.com
www.meidale.com
www.israelicreators.com

סיגל יונה

מדרון יפו Jaffa Slope

סיגל יונה | צילום: אילת בן אליהו

מדרון יפו הוא הוא שמה של הרצועה הנמתחת בין צדה המערבי של שכונת עג'מי לים, מדרום לעיר העתיקה. בשנים האחרונות, הררי הפסולת וההרס שהועברו לשם בעבר התחלפו בפארק מדרון יפו, "פארק משנה מציאות" בלשון אדריכליו; האזור כולו נמצא בתנופת שיפוץ, חידוש ובנייה. שינויים אלו כרוכים גם בתהליכי התייקרות, חילופי אוכלוסייה ולחצים כלכליים הולכים וגוברים: הכוחות הפוליטיים, המוניציפאליים, הנדל"ניים – אינם בהכרח קשובים לרחשי העיר ולאלו החיים בה, פועלים ומרכיבים את הוויתה. נופיו המשתנים של המקום מעלים שאלות של זיכרון וזהות מרחבית, שייכות ומראית עין.

חיה ועובדת בתל אביב – יפו.

בוגרת בהצטיינות של בית הספר לקולנוע באוניברסיטת תל אביב,
ותלמידת מחקר בתכנית הבינתחומית באמנויות.

יוצרת קולנוע תיעודי ווידאו, עבודותיה הוצגו בתערוכות ופסטיבלי קולנוע בארץ ובעולם. יצירתה עוסקת באופנים של ראייה והזדהות, ונעשית לעתים קרובות תוך עבודה משותפת או התייחסות להקשר פוליטי. עבודותיה מונעות מתוך שאלות של התבוננות במרחב ובמערכות היחסים הפנימיות, הנסתרות והנגלות לעין, שבו.

לילך דקל-אבנרי

בימאית ודרמטורגית.

בוגרת תואר שני בהצטיינות בכתיבה, דרמטורגיה ובימוי, אונ' תל-אביב, והמנהלת האמנותית של קבוצת פאתוס-מאתוס. זוכת פרס רוזנבלום לאמנויות הבמה 2016.

מאז סיימה את לימודיה, הקימה לילך את פסטיבל Small במה, והיתה המנהלת האמנותית הראשונה שלו, השתלבה בתאטרון תמונע ובמשך 7 שנים היתה חלק מהנהלה האמנותית ואחת מבימאי הבית. במסגרת הצגות האנסמבל ביימה הפקות זוכות פרסים ביניהן אדם גייסט, מישהו בדרך הנה, מקבת, פדרה מאוהבת ועוד. ב2012 החלה ליצור כיוצרת עצמאית וביימה את רוחות מורנוב בתאטרון דרמטיציני בוורשה, קופרודוקציה פולנית-גרמנית-ישראלית. ב2013 ניהלה אמנותית את חשיפה בינלאומית לתאטרון ישראלי וישרא-דרמה, והיתה חלק מהנהלה האמנותית של פרוייקט המחזאים של מפעל הפיס "נקודת פתיחה", פרוייקט במסגרתו ליוותה במהלך השנים מחזאים בפיתוח יצירתם. ב2014 הקימה את עמותת ריאליטי צ'ק וקבוצת הפרפורמנס פאתוס-מאתוס. ההפקה הראשונה של הקבוצה גן העדן האבוד זכתה בארבעה פרסים בפסטיבל עכו לתאטרון אלטרנטיבי באוקטובר 2014, ביניהם פרס המופע הטוב ביותר. ב2015 קיימה הקבוצה בסדרה של מדרשים פרפורמטיבים במיתוס היהודי, שהתקיימו בחללים שונים ברחבי תל-אביב והתכנסו תחת הכותרת בחדרי חדרים. ב2016, בחדרי חדרים הפינלה התארח כמופע משך, אירוע פרפורמטיבי של 4 שעות באלמא, שבזכרון.

ב2017 התמנתה למנהלת האמנותית של פסטיבל מדרום, שמתקיים מדי שנה בחודש מאי באופקים, ומופק על ידי המחלקה לתרבות יצירה והפקה במכללת ספיר. לילך מוזמנת תדיר לפסטיבלים בינלאומיים, וכיהנה ב2014 כנשיאת חבר השופטים בפסטיבל הבינלאומי לתאטרון בבלגרד Bitef 48.

אובייקט למחשבה צלולה

An object for clear thought

אירוע פרפורמטיבי

לילך דקל-אבנרי | פרפורמרים יוצרים: אלי שויינפלד, כרמל ברנע | אמנית שותפה: קרן כץ

אובייקט למחשבה צלולה הינו ניסוי תודעתי המורכב מסדרת התרחשויות פרפורמטיביות וסונריות בהן המילים הנאמרות והצלילים המושמעים הם המחוללים של המופע במוח הצופים.

העדות איננה התכלית עצמה, וודאי שלא תהליך שיש בו פורקן, לפי תפיסתה של לילך. ה"אני" של הפרפורמר ונסיונו, יונחו לפני הצופים כמו אובייקט שעליו הם מוזמנים להרהר. הפרפורמרים יובילו את הצופים למרחב צלילי. למופע האחרון.

lilachdekela@gmail.com
www.pathosmathos.com

באר Water well

ליאור פינסקי ואיילה לנדאו

ליאור פינסקי

מוזיקאי ואמן סאונד,

מרצה לאמנות סאונד ומוסיקה אלקטרונית בבית הספר מוסררה לאמנות.

מיצבי הסאונד שלו מורכבים משימוש באלמנטים קינטיים ותכנות פיזי ודיגיטלי ומשלבים סינתזה אנלוגית, סאונד האקינג ואקוסטיקה. עבודותיו הוצגו בפסטיבלים ובתערוכות בארץ ובחו"ל.

liorpinsky@gmail.com
liorpinsky.wordpress.com

רננה אלדור

ילידת 1988.

חיה ויוצרת בירושלים.

בוגרת בהצטיינות של המחלקה לאמנויות המסך,

האקדמיה בצלאל לאמנות ועיצוב 2015.

אמנית, יוצרת בתחום אנימציה, וידאו, מיצב ופרפורמנס. בעבודותיה קיים המתח שבין מחווה ידנית, פלסטית, לבין אסתטיקה דיגיטלית ממוחשבת. יצירתה מונעת מתוך ניסיון להתבוננות בלתי אפשרית בעבר רחוק ונעלם. המבט הקולנועי הנוכח בעבודותיה מאפשר לה ולצופיה הצצה רפלקסיבית אל אותם מרחבים ביוגרפיים, גאוגרפיים, רגשיים ונשיים הטמונים בעבר ועתיד קונקרטיים ומדומיינים. את השראתה היא שואבת מהתמונה הנעה, מהיכולת להרכיב ולפרק תנועה ומחוויה קולנועית ארכיטיפית, הדומה לחוויה שבחלימת חלומות וציפה של הלא-מודע. דרך עיסוקה במרחב הביתי והמשפחתי, היא מתרגלת היזכרות חושית ומבנה מחדש צורניות ושפה של רגש.

פעולה חוזרת

Twice-behaved behavior

מיצב - פרפורמנס, 2017

קנבס, חוטים, צבע אקרילי, מכונת תפירה וארבעה מיקרופונים.

רננה אלדור | ייעוץ סאונד: ליאור פינסקי

'פעולה חוזרת' - שלוש יריעות בד אנכיות, תלויות במישורים שונים בחלל. על גבי יריעות הבד מתווה סתרים, שפה של דימויים וצורות שנגזרו מיריעת בד גדולה, נצבעו ונתפרו מחדש. מעין 'הירוגליפים', שרידים מן העבר ובו בזמן עדות עכשווית לפעולת היצירה, לפעולת התפירה. פעולה אשר היסטורית נתפסת כמלאכה נשית וראשיתה ביצר הישרדותי ולעתים פולחני. מאחורי מסכי הבד, במישור העמוק ביותר בחלל, נמצאת פעולת התפירה עצמה, המתבצעת בידי האמנית ובעזרת מכונת תפירה תעשייתית. פעולת התפירה מועצמת ומהדהדת בחלל דרך ארבעה מיקרופונים בזמן הווה ואל זמן עבר. באופן זה הפעולה הופכת פרפורמטיבית והסטודיו הופך להיות חלק מן המיצב תוך טשטוש הגבולות בין פעולת הייצור/היצירה לבין התצוגה. הפעולה החוזרת נובעת גם מעיקרון פרפורמטיבי (Twice-behaved behavior) המזהה בכל פעולה/תנועה - פעולה/תנועה שקדמה לה. במובן זה, התפירה/ה'נהיגה' במכונה מכילה את האפשרות לינסיעה בזמן, להדהוד של דורות קודמים, של תופרות ותופרים מן העבר.

renana.aldor@gmail.com

www.renanaaldor.com

שלי רנן קוריס

ילידת 1978.

חיה ויוצרת בירושלים,

בוגרת בצלאל וזוכת מענק 'קרן אמריקה' לשנת 2007.

אמנית, יוצרת בתחום הוידאו-ארט, דאנס ודוקומנטרי. יצירתה מונעת מבדיקה חוזרת ונשנית של תנועה או פעולה במרחב תחום, המרחב מפעיל את הדמויות כשם שהן מפעילות אותו, הוא נבחר מראש כמרחב ביניים, או כמרחב צפוף מדי שצריך ללמוד להסתדר בתוכו.

הפעולה של הדמויות/רקדניות מתחילה כקונקרטי והופכת למופשטת יותר, כאשר הדמויות מנסות בכל פעם להגיע לכוראוגרפיה משותפת עם המצלמה ובהמשך בעריכה. הפעולה במקום מאפשרת חלימה, משחק ואף תעופה לצד תהום שמתקיימת בו תמיד. עבודותיה מזמנות מפגש בין הווה וזיכרון המקום כמרחב אישי שמתרחש במרחב ציבורי ומצית את הזיכרון מחדש.

הבחינה של המרחב האישי בתוך המרחב הציבורי מנסה להתמודד עם מתחים ברבדים שונים הקשורים לשייכות, זהות וחיים בעיר טעונה פוליטית וחברתית.

שכנות / ניסוי #3

סדיקי / ניסוי #4

Neighbours /

Experiment #3

Sadiqi /

Experiment #4

מיצב וידאו/אודיו

05:54 דקות

שלי רנן קוריס

סדרת עבודות העוסקת בבחינה מחדש של היחסים שלי לכפר אבו תור, השכונה בה אני גדלתי ובה אני מגדלת היום את ביתי. הניסוי מספר 3 מתרחש בגן השעשועים של השכונה באמצעות משחק ה-קלאס.

המשחק מאפשר ליצור קשר מאולץ וטבעי בו בזמן עם הילדים השכנים תוך חשיפת של הדחיפה והרצון לייצר ולהמציא מימד של יחסים נורמליים.

הניסוי הרביעי הוא שיר בערבית של ילדתי, ניסיון נוסף של חיבור בין תרבותי. השירה נמצאת שם בקיומה הנפרד ומזכירה שברירות מוכרת.

shellyrenan5@gmail.com

shellyrenankuris.wordpress.com/

Days Have No Numbers

שיר שושן

עונה של עבודה ליד שולחן שהיה פעם אמבטיה.

שיר שושן

מעצבת גרפית ויוצרת ניו-מדיה.

חיה ועובדת מירושלים כל חייה, 1990.

בוגרת המחלקה לתקשורת חזותית בבצלאל, 2015.

יוצרת במרחב דיגיטאלי תוך הקפדה על מופעיו הגשמיים, הקראפטים, ובונה גשרים ביניהם. בעבודתה, מקרבת בין הפעולה העיצובית לעשייתה האמנותית, ומקפידה להפגיש בין המתוכנן-המחושב למקרי-הייצרי, ולהשאיר מקום גם חוסר הודאות. לאחר ששימשה כתבת תרבות בעיתונות המקומית הירושלמית (ידיעות ירושלים, טיים-אאוט) חוקרת את המילה הכתובה ככלי חזותי, ואת היצירה כתלוית מקום.

shirshushan@gmail.com

www.shirshushan.com

